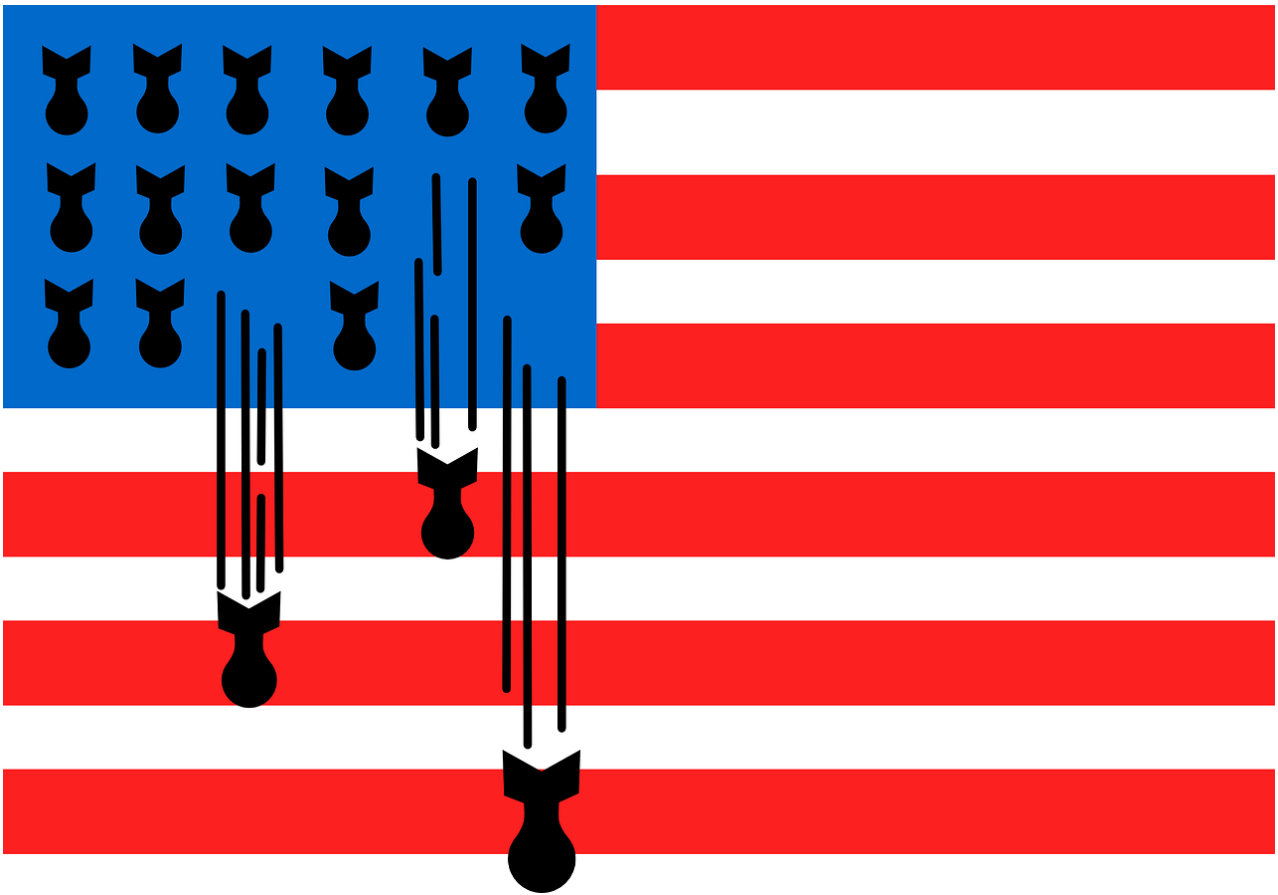

Poučení z občanské války v USA ukazuje, proč Ukrajina nemůže vyhrát

janklan.cz/blog/poucení-z-občanské-války-v-usa-ukazuje-proč-ukrajina-nemůže-vyhrát

Michael Gfoeller and David H. Rundell

V prvních letech americké občanské války se prezident Abraham Lincoln snažil o omezený konflikt proti lidem, které stále považoval za své krajany a s nimiž se snažil usmířit. Teprve po třech letech patové situace se obrátil na "bezpodmínečnou kapitulaci Granta", který následně uvolnil generála Williama Tecumseha Shermana, aby "donutil Georgii zavýsknout" a pomohl válku definitivně násilně ukončit.

Ruský prezident Vladimir Putin čekal pouhých šest měsíců, než přešel od speciální vojenské operace k plnohodnotné válce proti Ukrajině. Putinův počáteční útok se omezil na pouhých 150 000 vojáků. Očekával rychlé vítězství, po němž budou následovat jednání o jeho hlavních zájmech: Putin se však mýlil: "Rusko bude mít pod

kontrolou Krym, Ukrajina bude neutrální a ruské obyvatelstvo v Donbasu získá autonomii. Putin nepočítal s tvrdým odporem Ukrajiny ani s masivní vojenskou a ekonomickou intervencí Západu. Tváří v tvář nové situaci Putin změnil svou strategii. Nyní se chystá vypustit svého vlastního generála Shermana a donutit Ukrajinu vyhecovaně výt.

Minulý měsíc pověřil Putin generála Sergeje Surovikina celkovým velením ruské války na Ukrajině. Surovikin pochází z technologicky vyspělých leteckých sil, ale bojoval na zemi v Afghánistánu, Čečensku a Sýrii, kde se zasloužil o záchranu Asadova režimu. Surovikin veřejně prohlásil, že na Ukrajině nebudou žádná polovičatá opatření. Místo toho začal metodicky ničit ukrajinskou infrastrukturu přesnými raketovými útoky.

Armády potřebují železnice, a zatímco Sherman systematicky ničil koleje vedoucí do Atlanty, Surovikin ničí elektrickou síť, která napájí ukrajinské železnice. V ukrajinských městech je tak zima a tma, ale Surovikin zřejmě souhlasí se Shermanem, že "válka je krutost a nelze ji zjemnit".

Rusko nyní uvedlo své hospodářství do válečného stavu, povolalo zálohy a shromáždilo statisíce vojáků, včetně branců i dobrovolníků. Tato armáda je vybavena nejmodernějšími ruskými zbraněmi a na rozdíl od mnoha západních zpráv není zdaleka demoralizovaná. Na druhé straně Ukrajina vyčerpala své zbrojní zásoby a je zcela závislá na západní vojenské podpoře, aby mohla pokračovat ve válce. Jak minulý týden poznamenal předseda sboru náčelníků štábů generál Mark Milley, Ukrajina udělala asi vše, co mohla.

Jakmile bohatá ukrajinská černozem pevně zamrzne, začne masivní ruský nápor. Ve skutečnosti již začal v důležitém dopravním uzlu Bachmut, který se stal jakýmsi ukrajinským Verdunem. Očekáváme, že Bachmut padne, a předpovídáme, že bez větší podpory Západu Rusko do léta příštího roku znovu dobude Charkov, Cherson a zbytek Donbasu.

Stejně jako Západ ve Vietnamu, Afghánistánu a Iráku se potácíme v dalším nepovinném, časově neomezeném vojenském závazku. V Evropě probíhá výcvik ukrajinských jednotek. Západní obranní dodavatelé již udržují ukrajinské vojenské vybavení a provozují raketové systémy HIMAR. Americký vojenský personál v aktivní službě je nyní na Ukrajině, aby monitoroval dodávky zbraní. S tím, jak ruská ofenziva nabírá na obrátkách, očekáváme, že se budou ozývat hlasité hlasy volající po vyslání stále modernějších zbraní a nakonec i jednotek NATO na obranu Ukrajiny. Tyto hlasy je třeba z mnoha důvodů jednoznačně odmítnout. Zde je několik z nich.

Celé generace západních vůdců se úspěšně snažily vyhnout přímému vojenskému konfliktu se Sovětským svazem. Uvědomovali si, že na rozdíl od Moskvy má Západ jen velmi malý strategický zájem na tom, kdo ovládá Doněck. Rozhodně nebyli ochotni riskovat jadernou válku kvůli Charkovu. Ukrajina není členem NATO a aliance nemá povinnost ji bránit. Putin také nevyhrožoval žádnému členu NATO, ale dal jasně najevo, že s jakýmkoliv zahraničními jednotkami, které vstoupí na Ukrajinu, bude zacházeno jako s nepřátelskými bojovníky. Vysláním jednotek NATO na Ukrajinu by se tak naše zástupná válka s Ruskem změnila ve skutečnou válku s největší jadernou mocností světa.

Někteří tento konflikt prezentují jako morální hru mezi dobrem a zlem, ale skutečnost je složitější. Ukrajina není prosperující demokracie. Je to zbídačený, zkorumpovaný stát jedné strany s rozsáhlou cenzurou, kde byly zrušeny opoziční noviny a politické strany. Před válkou byly krajně pravicové ukrajinské nacionalistické skupiny, jako je Brigáda Azov, důrazně odsouzeny americkým Kongresem. Odhodlaná kampaň Kyjeva proti ruštině je obdobou snahy kanadské vlády zakázat v Quebecu francouzštinu. Ukrajinské střely zabily v Donbasu stovky civilistů a objevují se zprávy o ukrajinských válečných zločinech. Skutečně morálním postupem by

bylo ukončit tuto válku jednáním, a ne prodlužovat utrpení ukrajinského lidu v konfliktu, který pravděpodobně nevyhraje, aniž by riskoval americké životy.

A pak je tu vždy nečekaný zvrát událostí, kdy se napětí v jednom regionu stupňuje a přelévá do jiného. Roste možnost, že Írán provede preventivní vojenský úder na Izrael. Revoluční režim v Íránu čelí stále vážnějšímu lidovému povstání. Nová vláda v Izraeli je odhodlána zabránit Íránu v získání jaderných zbraní. JCPOA umírá a s ní i naděje na zmírnění sankcí pro upadající íránskou ekonomiku. Válka by sjednotila íránské obyvatelstvo ve vlasteneckém boji, poškodila by schopnost Izraele zasáhnout Írán a přiměla by Západ k jednání o ukončení sankcí.

Není pochyb o tom, že by Spojené státy byly vtaženy do případného konfliktu mezi Izraelem a Íránem. Znepokojuje nás, že Írán dodává Rusku zbraně pro válku na Ukrajině a Moskva by se mohla cítit povinna přijít na pomoc svým spojencům v Teheránu. Právě takový dominový efekt odstartoval první světovou válku. Kdo čekal, že atentát na rakouského velkovévodu spáchaný srbským anarchistou v Bosně povede k tomu, že ve Francii zemřou tisíce Američanů? Nepotřebujeme opakování.

Možná se mýlíme. Možná nedojde k ruské zimní ofenzívě nebo ji snad ukrajinské ozbrojené síly dokážou zastavit. Pokud však máme pravdu a únor zastihne generála Surovikina před branami Kyjeva, je třeba, abychom jako národ a aliance střízlivě zvážili a poctivě prodiskutovali rozsah našich závazků vůči Ukrajině a to, jaká rizika jsme ochotni přijmout pro naši vlastní bezpečnost.

David H. Rundell je bývalý vedoucí mise na americkém velvyslanectví v Saúdské Arábii a autor knihy *Vision or Mirage, Saudi Arabia at the Crossroads*. Velvyslanec Michael Gfoeller je bývalý politický poradce Ústředního velení USA. Patnáct let působil ve východní Evropě a bývalém Sovětském svazu.

Z anglického originálu přeložil: Jan Klán

Odkaz na originální článek: <https://www.newsweek.com/lessons-us-civil-war-show-why-ukraine-cant-win-opinion-1764992>

Aktuální problémy